

Simone Weil. Ascendant boogschutter of steenbok?

Name Weil, Simone Gender: F
born on 3 February 1909 at 05:00 (= 05:00 AM)
Place Paris, France, 48n52, 2e20
Timezone LMT m2e20 (is local mean time)
Data source Quoted BC/BR Rodden Rating AA
Astrology data Asc. sag 28°08'

Born: February 3, 1909, 5:00 AM

in: Paris (France)

Sun: 13°45 Aquarius

Moon: 19°49 Cancer

Ascendant: 28°13 Sagittarius

Midheaven: 29°54 Libra

Chinese Astrology: Earth Rooster

Numerology: Birthpath 6

Paris (48°52'NB, 2°20'OL)

Klokketijd: 3 februari 1909 5h00m00s

GMT : 3 februari 1909 4h51m00s ± 1h00m00s

Juliaanse datum (UT): 2418340.70208; Sterretijd: 13h51m15s

zon: 13°44' wat in 2

maa: 19°48' kre in 7

mer: 28°34' wat in 2

ven: 22°43' ste in 1

mar: 16°00' boo in 12

jup: 12°40' maa in 8

sat: 6°15' ram in 3

ura: 18°31' ste in 1

nep: 14°58' kre in 7

plu: 24°00' twe in 6

kno: 25°05' twe in 6

che: 22°34' wat in 2

lil: 14°13' maa in 8

(ware maansknoop)

Huizen (Placidus):

Ascendant : 28°12' boo

Midhemel : 29°53' wee

https://nl.wikipedia.org/wiki/Simone_Weil

Simone Weil (Parijs, 3 februari 1909 – Ashford, Kent, 24 augustus 1943) was een Frans-Joodse filosofe en politiek activiste.

Beroep filosoof, middelbare-schooldocent, schrijver, autobiograaf, dichter, vakbondsbestuurder, Franse verzetsstrijder, dagboekschrijver, vertaler

Functie filosofe en politiek activiste, schrijfster

Biografie

Hoewel haar ouders beiden Joods waren, werden zij en haar broer, de wiskundige André Weil, opgevoed als agnostici.

Simone Weil was een leerling van de École normale supérieure. Zij studeerde bij de filosoof Alain, bij wie ook Jean-Paul Sartre en Simone de Beauvoir studeerden. Simone Weil werd politiek actief vanuit een sterk besef voor rechtvaardigheid. Ze was als socialiste en marxiste onder andere betrokken bij het theoretische tijdschrift La Critique Sociale en het syndicalistische blad La Révolution Sociale.[1] Ondanks lichamelijke problemen werkte ze in 1935 acht maanden lang in fabrieken (o.a. Alsthom) om het lot van de arbeiders te delen. Later nam ze deel aan de Spaanse Burgeroorlog, maar moest al snel terugkeren na een ongeluk waarbij ze zware brandwonden opliep.

In die periode, tussen haar 26ste en 28ste levensjaar, bezocht zij onder andere de Basiliek van de Heilige Maria ter engelen in Assisi en de Abdij Saint-Pierre van Solesmes. Zij ging zich in de christelijke mystiek verdiepen, maar ook in de godsdiensten van het oude Egypte en de godsdiensten van India. Daar in Assisi en in Solesmes maakte ze enkele mystieke ervaringen mee. Als ze het gedicht "Love" van George Herbert zachtjes opzegt meent zij de aanwezigheid van Jezus Christus bij zich gewaar te worden. Dit leidt tot een periode van zoeken. Zou zij zich tot het rooms-katholieke geloof bekeren? Maar uiteindelijk na veel "soulsearching" en gesprekken met geestelijken (bv de Dominicaan pater Joseph Perrin O.P.) ging zij toch niet zover dat ze zich liet dopen. Daarvoor had zij te veel vragen bij de kerk als instituut en was het belang dat zij hechtte aan haar onafhankelijk verstand te groot. Als iemand die zéér met het lot van de arbeiders begaan was en dat ook gedeeld had, had zij wel een hoge achting voor de Jeunesse Ouvrière Chrétienne (JOC) ofwel de Kajotterbeweging.[2]

In 1940 vluchtte ze uit Parijs naar Marseille. In mei 1942 trok ze met haar ouders naar New York, maar van meet af aan was het voor haar duidelijk dat New York een tussenstop zou zijn. Ze wilde naar Londen om deel te nemen aan het verzet tegen de Duitse bezetting. Pas in december 1942 lukte het om een visum te bemachtigen en terug naar Europa te reizen. Tijdens haar verblijf in Londen werkte ze voor een commissie van La France libre, het Franse verzet dat onder leiding stond van Charles de Gaulle. Ze was actief als redacteur om bestaande voorstellen over de hervorming van de Franse staat van commentaar te voorzien, maar schreef ook zelf zulke voorstellen.

In Engeland moest zij worden behandeld voor tuberculose, waaraan zij uiteindelijk op 34-jarige leeftijd in een sanatorium te Ashford overleed.

Tijdens haar leven publiceerde zij slechts enkele artikelen. Pas na haar dood zijn haar geschriften uitgegeven die zij vóór haar vertrek naar New York had achtergelaten bij haar geestelijk raadsman, de dominicaan Joseph Perrin. In Londen werkte ze aan haar laatste essays, waaronder het omvangrijke manuscript *L'enracinement* (lett. 'De verworteling'), dat de Franse schrijver Albert Camus erg bewonderde. Hij stimuleerde de postume publicatie van dit boek en van andere van haar teksten.

Denkbeelden

Centraal in haar gedachtegoed stond de afwezigheid van God. Nadat deze de wereld geschapen had uit het niets, verwijderde hij zichzelf - uit liefde - uit hetgeen hij gecreëerd had ("ontschepping"). Hij geeft het podium als het ware aan de mens. Liet deze op aarde over aan simplistische, primitieve oerkrachten (la pesanteur, de zwaartekracht en ook "de noodzaak"). Het enige dat de mens hier tegenover kan stellen is een bovennatuurlijke kracht, namelijk la grâce, genade. Hij/zij kan deze ontvangen door "aandacht", door zich voor God open te stellen. Zich leeg te maken van zichzelf en zijn "ik" uit te schakelen. Dat heeft een gevolg voor zijn verhouding tot zijn medemensen: de harmonie tussen de mensen wordt erdoor verwerkelijkt. Zo worden mensen nu elkaars gelijken en verschijnt God als 'het enige principe van harmonie'. Christus is voor haar daarbij in feite de stilzwijgende tussenpersoon: "elke ware vriendschap loopt via Christus". Vriendschap en gerechtigheid zijn een en dezelfde.

Simone Weil, de eigenzinnige Samaritaan - Filosofie Magazine

<https://www.filosofie.nl/simone-weil-de-eigenzinnige-samaritaan/>

Simone Weil was tegelijkertijd geheel eigenzinnig en diep begaan met het lot van haar medemensen. Dat werd haar fataal.

Zou jij op het sociaal minimum leven om de rest van je geld aan werklozen te kunnen geven? Je fijne baan opgeven om een jaar te ervaren hoe het is om in de fabriek te werken waar je telefoon vandaan komt? Uit solidariteit met mensen die honger hebben jezelf op rantsoen zetten? De Franse filosoof Simone Weil (1909-1943) deed het allemaal, en meer. Ze was begaan met het lot van de arbeidersklasse. En daar bleef het niet bij: ze ervoer ook hoe het was om lid te zijn van de laagste sociale klasse. Ze zag hoe mensen los konden raken van de wereld. Ze zag hoe haar tijdgenoten zich verbonden aan dingen die in haar ogen niet echt waren, zoals aan de

staat of aan geld. In plaats daarvan moest de mens zich wortelen in een gemeenschap, betoogde ze, waar vanuit hij betekenisvol kon werken en samenleven.

Begaan met het lot van anderen was Weil al vanaf het begin van haar leven. In de winter van 1909 werd ze geboren in Parijs. Hoewel haar ouders Joods waren, werd ze seculier opgevoed. Toen ze vijf was, brak de Eerste Wereldoorlog uit. Uit empathie met de soldaten aan het front weigerde ze tijdens de oorlog suiker te eten, om vervolgens haar portie naar het front te sturen.

Aandacht is volgens Weil de zeldzaamste en puurste vorm van gulheid

Deze openheid voor het lijden van anderen noemde Weil aan het einde van haar leven 'aandacht'. Dit, dacht ze, was het fundament van alle ethiek en religie. Het ging er volgens haar om te zien wat de ander doorstond. De aandacht die daarvoor nodig is, kun je niet willen: aandacht vereist juist dat je niks wil, dat je je eigen projecten en belangen loslaat en openstaat voor wat van buiten komt. Om echt aandacht te hebben moet je stoppen in te vullen wat jij denkt dat de ander ondergaat en hoe de ander dat ervaart. Alleen dan kun je de ander echt zien.

Het klassieke voorbeeld van iemand die aandachtig is, was volgens Weil de barmhartige Samaritaan die voorkomt in een parabel uit het Nieuwe Testament: een man is overvallen en ligt halfdood aan de kant van de weg. Twee hooggeplaatste religieuze figuren laten hem liggen, omdat ze druk zijn met zichzelf. Alleen de Samaritaan laat zich, als hij langsloopt, echt raken door het lijden van deze man. Daardoor is hij de enige die de beroofde man helpt.

Aandacht geven zoals de Samaritaan lijkt eenvoudig en bijna vanzelfsprekend, maar druk als we zijn met onze eigen projecten is het moeilijk, stelde Weil. Aandachtig zijn betekent dat je je op de ander richt en niet met jezelf bezig bent, dus niet tussendoor nadenken over je boodschappen of snel je nieuwe appjes checken. Ons echt op een ander richten en niet met onszelf bezig zijn is lastig, want we zijn van nature het centrum van onze eigen wereld. Daarom is volgens Weil aandacht 'de zeldzaamste en puurste vorm van gulheid'.

Door haar openheid voor het lijden van anderen leefde Weil vanaf haar jeugd mee met de arbeidersklasse. Al op haar tiende vertelde ze haar ouders dat ze de communistische krant wil lezen.

Littekens

Na haar middelbare school studeerde ze aan de École normale supérieure, de meest prestigieuze universiteit van Frankrijk in die tijd, waar ze binnenkomt met de hoogste score op het toelatingsexamen van haar jaar en in de klas zit bij Sartre. Na haar studietijd ging ze lesgeven in Le Puy, een klein stadje in het midden van Frankrijk. Ze schokte de bestuurders van de stad door vrijwel direct na aankomst met arbeiders te protesteren tegen de slechte werkomstandigheden. Na verloop van tijd weigerde ze meer van haar salaris te houden dan het niveau van een uitkering. De rest gaf ze aan werklozen.

Na drie jaar besloot Weil haar lot nog verder te verbinden met dat van de fabrieksarbeiders. Ze stopte met lesgeven en werkte een jaar in een fabriek; met tussenpozen overigens, vanwege haar fragiele gezondheid. Ze moest spoelen voor tram- en metromotoren in een enorme hoogoven stoppen, die vlogen hete lucht in haar gezicht blies. Ze zou de rest van haar leven de littekens dragen van de keren dat ze zich verbrandde. Ze werd betaald voor wat ze afleverde, maar mede doordat ze te veel nadacht en onhandig was, verdiende ze te weinig om de huur en voldoende eten te kunnen betalen.

In de fabriek ervoer Weil het effect dat de arbeid daar had op een mens. Productie draaien was het enige wat telde; denken leidde alleen maar tot vertraging. Zo werden arbeiders ontmenselijkt en tot machines gemaakt. Deze behandeling leidde niet tot opstandigheid en revolutie, zoals Marx had aangekondigd, maar tot pure vermoeidheid en daardoor tot volgzaamheid: 'Wat ik daar onderging, heeft me zo blijvend getekend dat wanneer iemand me aanspreekt zonder grofheid, wie hij ook zijn mag en wat de omstandigheden ook mogen zijn, ik me niet van de indruk kan bevrijden dat er een vergissing moet zijn gemaakt en dat deze vergissing helaas in alle waarschijnlijkheid zal verdwijnen. Daar kreeg ik voor eeuwig het teken van een slaaf.'

Om te wortelen moest een mens volgens Weil ook betekenis vinden in een culturele en sociale gemeenschap. Dat kon bijvoorbeeld door samen te zorgen voor collectief eigendom. Daardoor voelden mensen zich mede-eigenaar van hun omgeving, en van alles wat werd betaald met publieke middelen. Daar lag een taak voor de overheid, en ook voor bijvoorbeeld bedrijven, maar Weil zag dit in haar tijd helemaal misgaan: grote bedrijven gaven het gevoel van geworteldheid 'noch aan de arbeiders, noch aan de manager wiens salaris betaald wordt door de directeuren, noch aan deze directeuren die het bedrijf nooit bezoeken, noch aan de aandeelhouders die niet van het bestaan van het bedrijf afweten.'

Vrijgevochten

Dat Weil een pleitbezorger zou worden voor het belang van geworteldheid in gemeenschappen was opmerkelijk gezien haar eigenzinnige, vrijgevochten karakter. Toen ze na haar studie ging lesgeven, trok ze zich bijvoorbeeld niks aan van het officiële curriculum. Omdat zelfs haar beste studenten daardoor de officiële toetsen niet haalden, werd haar gevraagd op te stappen. Haar studenten kwamen daarop in opstand, omdat haar manier van lesgeven briljant was en hen enorm aansprak. Uiteindelijk werd ze ontslagen, waarop ze haar leidinggevenden vertelde ontslag altijd als de normale uitkomst van haar carrière te hebben beschouwd.

Haar eigenzinnige karakter maakte dat Weil onvermoeid bleef benadrukken dat 'collectieven' nooit een doel op zich konden zijn. Het doel was volgens Weil namelijk altijd de individuele mens. Collectieven hadden volgens haar grote waarde, maar alleen omdat ze individuen de kans gaven zich erin te wortelen en zich zo mentaal te voeden.

Weil was extra kritisch op gemeenschappen die zich organiseren rondom ideeën, zoals politieke partijen. Die, dacht Weil, legden hun ideeën vrijwel altijd op aan hun leden,

of dat nou bewust ging, of door onbedoelde groepsdruk. Vrijheid van denken vereiste volgens Weil een verbod voor groepen om hun meningen te uiten. En in ieder geval moest het verenigen verboden worden mensen te verplichten ergens in te geloven om lid te kunnen zijn. Excommunicatie door de kerk vond ze bijvoorbeeld ten diepste verkeerd.

Ook vond Weil dat alle politieke partijen afgeschaft moesten worden omdat ze verhinderden dat mensen zelf nadenken over de goede koers voor de gemeenschap. En zonder onafhankelijke betrokkenheid werkte democratie niet. Daarom stelde Weil: 'Waar politieke partijen bestaan, is de democratie dood'.

Lees ook

Simone Weil filosoof politiek zonder partijen partij partijpolitiek

'Niets is zo schadelijk voor de politiek als een partij, dacht Simone Weil'

In de regel, merkte Weil op, zien mensen collectieven vaak als doelen. En dat leidt tot de grootste maatschappelijke fouten, zoals oorlogen waarin mensen hun leven geven voor de natie. Als doelen zijn gemeenschappen betekenisloos, vond Weil. Toch werden ze vereerd als afgoden. In haar latere werk noemde Weil het collectief consistent 'het Grote Beest', een verwijzing naar een platoonse tekst tegen volksmenners, maar ook een duidelijke verwijzing naar het christelijke verhaal over het einde der tijden.

Afgoderij

In de jaren voor de oorlog had Weil een aantal mystieke ervaringen die maakten dat ze zichzelf bekeerde tot het katholicisme. Ze bestudeerde de Bijbel en voerde veel gesprekken met een bevriende priester, maar las ook de Griekse en Egyptische mythologie en was diep onder de indruk van de Bhagavad-Gita, een van de belangrijkste werken van het hindoeïsme.

Weils religieuze gedachtegoed rustte, net als haar ethiek, op het concept van aandacht. Een mens moest niet alleen openstaan voor anderen, maar ook voor God, zodat hij kon binnenkomen. Dat viel niet af te dwingen, betoogde Weil. Het kwam er juist op neer niets te willen: dan laten we ruimte voor dingen van buiten onze wil om binnen te komen. Een noodzakelijke voorwaarde om te geloven in God is om niet te geloven in afgoden, die Gods ruimte opvullen: 'Het is niet aan de mens om te zoeken naar, of zelfs maar te geloven in God. Hij hoeft alleen maar te weigeren te geloven in alles wat niet God is.'

In plaats van de leegte op te vullen, vond Weil, moesten we ons openstellen. Deze openheid betekende niet per se een gelukkig leven, zoals wat Weil aan den lijve had ervaren in de fabriek. Later zou haar naastenliefde haar wel voordeel opleveren. Na de Duitse inval werkte ze op Zuid-Franse akkers. Daar werd ze gearresteerd als lid van het verzet – wat ze ook was – en kwam ze voor de rechter. Die vertelde Weil, om haar bang te maken, dat ze in een cel gegooid zou worden met prostituees. Daarop antwoordde ze: 'Ik heb altijd zulke groepen willen leren kennen en de enige manier waarop ik ooit toegang tot ze zou kunnen krijgen is deze – door naar de gevangenis te gaan.' Hierop maakte de rechter een gebaar naar de griffie en werd ze vrijgelaten als ontoerekeningsvatbaar.

Uiteindelijk zou haar empathie Weil ook het leven kosten. Na haar zware arbeid op het Franse platteland namen haar ouders haar onder protest mee en vluchtten naar New York, waar ze leed onder het feit dat ze ver weg zat, terwijl haar landgenoten leden onder de Duitse bezetting. Ze kreeg het voor elkaar om dichterbij de strijd te komen, in Londen. Daar was ze zo mogelijk nog gefrustreerder over haar nutteloosheid: ze mocht niet op missie naar Frankrijk vanwege haar overduidelijk Joodse uiterlijk. Om toch maar iets te doen besloot ze te delen in het lijden van haar landgenoten en niet meer te eten dan de officiële rantsoenen die de Fransen kregen onder het Duitse bewind. Samen met een tuberculose-infectie werd dit haar te veel. Ze overleed in 1943 op 34-jarige leeftijd.

auteur mysticus principieel e5w6 bp6

riso 5w6

e5 in <http://www.purchase.com/blog/psychology/enneagram-type-5>

2010 5 geeft 5w4 op 5w4 dag

3,705	0,031	0,001	0,427	11,509	0,070	1,843	1,795	0,658
10,811	0,001	0,000	0,021	438,084	0,000	144,797	1,134	0,000
0,005	1,196	2,380	1,507	1,159	0,230	1,560	2,062	0,186
0,017	0,037	0,003	0,644	13,342	0,016	2,875	3,702	0,122

2012 5 geeft 5w4 op 5w4 dag

0,159	0,000	0,000	0,372	426,941	0,000	0,009	0,052	0,126
0,000	0,000	0,000	0,000	85,276	0,000	0,005	0,000	0,000
0,000	0,022	0,276	0,507	1,840	0,518	9,314	8,500	0,000
0,000	0,000	0,000	0,188	785,634	0,000	0,083	0,444	0,000

Klokketijd: 3 februari 1909 5h10m00s

GMT : 3 februari 1909 5h01m00s ± 1h00m00s

Juliaanse datum (UT): 2418340.70903; Sterretijd: 14h01m16s

zon: 13°45' wat in 1

Huizen (Placidus):

Ascendant : 0°29' ste

Midhemel : 2°30' sch

2010 5 geeft 8w7 op 5w4 dag

3,705	0,031	0,001	0,427	11,509	0,070	1,843	1,795	0,658
10,811	0,001	0,000	0,021	438,084	0,000	144,797	1,134	0,000
0,011	0,970	0,950	0,776	0,837	0,488	0,667	5,917	0,122
0,040	0,030	0,001	0,332	9,632	0,034	1,230	10,620	0,080

2012 5 geeft 5w4 op 5w4 dag

0,159	0,000	0,000	0,372	426,941	0,000	0,009	0,052	0,126
0,000	0,000	0,000	0,000	85,276	0,000	0,005	0,000	0,000
0,000	0,004	0,166	0,265	0,797	3,719	1,327	84,594	0,000
0,000	0,000	0,000	0,099	340,318	0,000	0,012	4,417	0,000

Simone Weil is juist een uitzonderlijk interessant grensgeval tussen een late - Boogschutterascendant en een vroege Steenbokascendant. Uw materiaal laat mooi zien waarom een puur symbolische benadering hier tekortschiet en waarom uw statistische/biografische methode relevant wordt.

De klassieke geboortetijd van 05:00 levert:

- Ascendant 28° Boogschutter
- MC 29° Weegschaal
- Zon in Waterman in huis 2
- Mars in Boogschutter in huis 12
- Venus/Uranus in Steenbok in huis 1

Maar al bij circa 05:10 schuift de ascendant naar 0°29' Steenbok en verhuist de Zon naar huis 1.

Dat is psychologisch geen klein verschil.

Bij de Boogschuttervariant zie ik:

- de zoekende filosoof
- de universele ethiek
- de spirituele pelgrim
- de neiging zich op waarheid en rechtvaardigheid te richten voorbij instituties

Dat past zeker bij haar biografie:

- Spanje
- Assisi
- mystiek
- synthese van christendom, Griekse filosofie en hindoeïsme
- radicale waarheidsliefde

Maar de Steenbokvariant verklaart iets anders dat minstens zo opvallend is:

- extreme ascese
- zelfdiscipline
- plichtsgevoel
- lichamelijke verharding
- arbeidsethos
- structurele solidariteit
- soberheid tot zelfvernietiging

En precies dát springt voortdurend uit haar levensloop naar voren:

- fabrieksarbeid uit solidariteit
- leven op rantsoen
- identificatie met lijden
- vrijwillige beperking
- "worteling"
- institutionele analyse van arbeid en macht
- sterven door combinatie van tuberculose en zelfonthouding

Ik vermoed daarom dat de cusp hier wezenlijk is. Niet:

"óf Boogschutter óf Steenbok",

maar:

een persoonlijkheid die precies op de overgang leeft tussen:

Boogschutter	Steenbok
universele waarheid	concrete plicht
mystiek	discipline
pelgrim	ascese
filosofie	arbeid
transcendentie	incarnatie
ideaal	structuur

En dat past buitengewoon goed bij Simone Weil.

Uw Enneagrambevindingen maken het nog interessanter. U laat zien dat:

- de dagscore sterk richting 5w4 wijst

- maar dat huizenverschuivingen een veel hardere 8/Steenbokachtige expressie kunnen geven

Dat zie ik bij Weil inderdaad terug:
 een 5 die niet in de bibliotheek bleef,
 maar zichzelf letterlijk in de historische werkelijkheid wierp.

Veel klassieke 5w4's intellectualiseren het lijden.
 Weil belichaamde het.

Daarom vind ik uw observatie over de mogelijke verschuiving naar een 8w7-expressie via huizen psychologisch minder vreemd dan veel astrologen zouden denken. Niet omdat Weil "een Acht" was in oppervlakkige zin, maar omdat haar ethiek iets compromisloos had:

- anti-collectivistisch
- anti-ideologisch
- anti-groepsdenken
- radicaal onafhankelijk

Dat is geen zachte attachment-energie.

Interessant is ook haar kritiek op politieke partijen en collectieven als "het Grote Beest", wat bijna platoons aandoet.

Daar zie ik eerder:

- principiële autonomie
- innerlijke soevereiniteit
- weerstand tegen massapsychologie

dan puur sociale harmonie.

Mijn voorlopige indruk zou daarom zijn:

- psychologisch: zeer sterke Steenbokcomponent
- existentieel/spiritueel: Boogschutter
- biografisch zichtbaar: overgangscusp
- statistisch interessant: huizenverschuiving verandert expressievorm aanzienlijk

En juist dát maakt haar een waardevolle testcase voor uw rectificatiemethode: niet iemand die netjes in één archetype valt, maar iemand bij wie een cusp werkelijk zichtbaar doorwerkt in leven en gedrag.